

storat, hvor den hidtil kun har fundet Sted 1ste Søndag efter Paaske, naar dertil i rette Tid og af rette Vedkommende anmeldes i det Mindste 3 Børn, der befindes modne til Confirmations-Forberedelse.

Forflag af Thalbiser:

At efter Lovforslagets sidste Punktum tilføies:

„Forøvrigt har det sit Forblivende ved denne Paragraphs Bestemmelse om, at Præsten paa Confirmationsdagen skal indrette sin Prædiken paa det allerførteste, saa at Guds-tjenesten med Prædiken, Sang og Confirmation kan være til Ende paa den sædvanlige Tid.“

Lundsteen: Dersom jeg skulde betragte Sagen alene fra det kirkelige Standpunkt, da maatte jeg uden al Tvivl forkaste Lovforslaget ubetinget; thi jeg viner ikke nogensomhelst Gavn eller Fordeel, der af den tilstgiede Forandring kunde tilflyde Kirken, heller ikke veed jeg, at der er gjort nogensomhelst Hentydning dertil; og saa meget mere maatte jeg misbillige det, naar jeg desuden finder mig overbevist om, at det vil virke til Skade. Det er dette, jeg under Sagens foregaaende Behandling søgte at vise, idet jeg gjorde opmærksom paa, at Præsten ved Forandringen kunde lettelig tabe Lyst og Iver for Underviisningen og Confirmationen, den Lyst og Iver, siger jeg, der nu upaatvileligt findes hos den langt overveieende Deel af Geistligheden, at dernæst Interessen for Handlingen ogsaa maatte tabe sig hos Menigheden, naar den kom til at see een eller to Confirmander fremstilles paa Kirkegulvet. Jeg gjorde tillige opmærksom paa, at den Aarstid, som nu skulde anvendes til Confirmationsunderviisningen, maatte anses for mindre heldig, som den, hvort Barnet er mindre modtagelig for Alt, hvad der hører til Aandens Besjæftigelse; og endnu mere maatte jeg lægge Vægt paa den Betragtning, at ved den tilstgiede Forandring vilde Tiden indskrænkes, og Confirmationssalderen nedtrykkes til det Minimum, der

loymæssig er fastsat. Medens under de nu bestaaende Forhold Confirmationssalderen med et Middeltal kan ansættes til 14^{1/2} Aar, vilde den, hvis Forslaget gik igjennem, for Fremtiden nedtrykkes til det 14de, og dog er det blandt de fleste Geistlige antaget som en almindelig Sandhed, at det var langt mere tjenligt i kirkelig Henseende, om Confirmationen kunde udsættes til en modnere Alder, hvor Barnet vilde være mere modtageligt for den religiøse Underviisning, og man kunde vente, at det Indtryk, der blev givet, jo ogsaa maatte opbevares for de paafølgende Aar. Jeg kan ikke undlade ved denne Leilighed at erindre om en Mand, som jeg nævner med den største Agtelse, aføde Biskop Tage Müller, at han tilligemed Ribe Landemode indgik med et Ansdragende til det daværende danske Cancelli, at Confirmationssalderen maatte bestemmes til det 15de Aar. Han støttede dette fornemmelig paa de Grunde, jeg her har udtalt; men, ihvorvel Cancelliet ganske og aldeles billigede hans Anskuelse, sandt det sig dog foranlediget til at aflaae Begjeringen med Hensyn til de borgerlige Forhold. Jeg maa saaledes, idet jeg gjentager mine Ord, fra det kirkelige Standpunkt ubetinget misbillige det forelagte Lovforslag; men Sagen maa desværre ogsaa betragtes fra en anden Side.

Ved en besynderlig Forverling er Confirmationen nu ikke længere at ansee alene som en kirkelig Handling, men som en Handling, der ogsaa har sin borgerlige Betydning; den betragtes nu som Slutsteen for Skoleunderviisningen, ja som et Vidnesbyrd om, at Barnet ikke længere er Barn, den er en Paamindelse om, at nu er Tiden kommen, da Børn af den mindre bemidlede, af den arbejdende Klasse, selv skulde søge deres Erhverv. Ihvorvel dette er en sørgelig Tingenes Bending, maa man dog tage Tingene, som de ere, tage Hensyn til de praktiske Forhold, og det er dette, jeg nu nødvungen agter at gjøre. Men fordi det paa sine Steder i Landet og for enkelte Familier kan være magtpaaliggende, at Confirmationen afholdes to Gange aarlig, saa følger dog deraf ingenlunde, at denne Foranstaltning bør udstrækkes til det ganske Land, uden nogensomhelst Betingelse, og endnu mindre følger